

CONGREGACIÓ PER A LES CAUSES DEL SANTS

ILERDENSE

Beatificació o Declaració de Martiri

dels Servents de Déu

Josep Nadal Guiu
i
José Jordán Blecua

sacerdots diocesans
(+ 12.VIII.1936)

DECRET SOBRE EL MARTIRI

"Perquè també nosaltres ens gloriem en les esglésies de Déu, per la vostra paciència i fe en totes les vostres persecucions i en la tribulacions que esteu suportant" (2 Tessalonicencs 1:4).

Les paraules de sant Pau ressonen de manera particular en la vida i la mort dels Servents de Déu Josep Nadal Guiu i José Jordán Blecua, dos joves sacerdots que van viure igualment les angoixes de la persecució, però que, enmig de la dificultat, es van mantenir fidels a l'Evangeli i, per amor a Déu i a l'Església, es van mostrar disposats a afrontar el martiri.

En la tercera dècada del segle XX, a Espanya augmentava l'odi a la religió, odi que, encara que ja abans s'advertia una discriminació cap a l'Església, reduint l'exercici del culte públic i subjectant-lo a l'arbitri de l'autoritat civil, de seguida es va convertir en agressió i crueltat: en realitat, no rarament els convents van ser consumits pel foc, les imatges sagrades eren destruïdes, i els religiosos i sacerdots eren objecte de calúmnies i violència.

En aquest context d'odi i persecució, aquests joves Servents de Déu, tots dos sacerdots de la Diòcesi de Lleida, van exercir el seu ministeri i van sortir a l'encontre de la mort.

El primer és **Josep Nadal Guiu**, que va néixer el 25 de juliol de 1911 a la petita població de Bell-lloc. Des de la infància, va mostrar un temperament fort, encara que dòcil i obediència, i un sentiment espiritual profund. Servidor assidu de la litúrgia, participava diàriament a l'Eucaristia. El mateix dia de la seva Primera Comunió va manifestar el seu desig de ser sacerdot. Poc després va ser acceptat al seminari diocesà de Lleida. En els anys de la seva formació, va prendre com a exemple l'extraordinària persona del Rector d'Ars, sota la llum del qual va anar creixent en virtut i es va guanyar l'estima dels seus superiors i companys, que el van descriure com a model de bondat i de pietat, proveït d'un autèntic amor a Déu, obert a tots i disposat al sacrifici.

Ja al seminari va exercir càrrecs de responsabilitat: fou subprefecte, director de la Eschola Cantorum, organista i president de la Congregació Mariana.

Després de l'ordenació sacerdotal, rebuda el 15 de juny de 1935, va ser enviat com Coadjutor a la parròquia de Montsó, a la part aragonesa de la Diòcesi. Allà va actuar amb gran dedicació, consagrant-se en cos i ànima a la cura pastoral de multitud de fidels i a les celebracions litúrgiques, per a què, per la predicació i direcció espiritual, s'enriquís el ramat a ell confiat.

El segon és **José Jordán Blecua**, que va portar una vida semblant. Nascut el 27 de maig de l'any 1906 al poble de Azlor (Osca), a Espanya, va començar els seus estudis al col·legi de religiosos de les Escoles Pies de Barbastre, però, en pressentir la seva vocació a la vida sacerdotal, va ser acceptat en el Seminari Diocesà de Lleida. Allà va mostrar un caràcter sensible, comprensiu i amable i sempre disposat a col·laborar, amb l'ajuda de la gràcia de Déu, en l'obra de l'educació en el seminari.

Acabats els cursos d'Humanitats i Teologia, que va completar al Seminari de Lleida, el jove José, el 21 de maig de 1932, va accedir a l'ordre sagrat del presbiterat. Immediatament va ser nomenat Coadjutor a la parròquia de Santa Maria del Romeral, a Montsó. Des del començament del seu ministeri, el servent de Déu es va distingir per una vida sacerdotal exemplar, alimentada per la pregària, i oberta a tots, amb una especial dedicació als pobres i necessitats.

En aquests anys, la crueltat, que feia estralls a Espanya, va arribar també al territori de Montsó, on, el 19 de juliol de 1936, l'anomenat

"Comitè antifeixista", unit a anarquistes i comunistes, va prendre les regnes del govern. En el context propi de la persecució d'aquell moment, també els dos Servents de Déu, pel fet de ser sacerdots, van ser objecte d'insults i violències. Injustament empresonats, des del primer moment van percebre el perill, però, tot ho van suportar per amor de Déu: la seva acostumada conversa constituí per a ells la millor preparació de la sort terrible que els esperava. Van rebutjar totes les propostes que els van fer a fi d'aconseguir la llibertat, i de paraula i d'obra es van mostrar feliços de lliurar la seva vida per amor al Crist i a la seva Església, perdonant els seus perseguidors i oferint-se com a víctimes a Jesús Sacerdot.

Abans que fossin executats, els Servents de Déu es van escoltar mútuament en confessió i es van mantenir en humil i constant pregària.

Van morir màrtirs a Montsó el dia 12 del mes d'agost de 1936. A continuació, els botxins, van tractar de cremar els cossos, cosa que van aconseguir només en part, i així, ràpidament els van enterrar en el mateix lloc del martiri. Però va passar una cosa commovedora mentre sepultaven seus cossos; aquests, parcialment cremats, van quedar fusionats entre si, de manera que, tot i haver portat dues caixes per la seva sepultura, determinaren posar-los en una sola.

De seguida es va estendre entre el poble la fama del seu veritable martiri, que va ser acceptat en unitat d'esperit sobrenatural, de fortalesa d'ànima i preparació espiritual: en unitat de fe i també de ministeri, i fins i tot en unitat de mort i de sepultura.

A causa d'aquesta fama de martiri, des del dia 21 d'octubre de 1948 al dia 21 de febrer de 1951, es va instruir el corresponent Procés Ordinari a la Cúria Diocesana de Lleida, la validesa del qual va ser reconeguda per decret de la Congregació per a les Causes dels Sants, el dia 26 del mes juny de 1992. Preparada la *Positio*, es va jutjar segons les Normes establertes si la mort dels Servents de Déu, podia ser considerada martiri. El dia 9 de juny de 2009 es va tenir el Congrés especial dels Consultors Teòlegs, que va donar el seu vot positiu. A la Sessió Ordinària del 5 d'octubre de 2010, els Cardenals i Bisbes, després d'escoltar l'informe del ponent de la Causa, Excel·lentíssim Senyor Francesco Croci, Bisbe de Potentini in Piceno, van reconèixer que els Servents de Déu havien estat martiritzats "per odi a la fe".

El Summe Pontífex Benet XVI, informat de tots aquests extrems pel Cardenal Prefecte sotasignat, acceptant com a vàlids els vots de la Congregació per a les Causes dels Sants, va declarar en el dia de la data: *que hi ha constància del martiri i de la seva causa dels Servents de Déu José Nadal Guiu i José Jordán Blecua, sacerdots diocesans, per a l'efecte que es tracta.*

I així, el Summe Pontífex va ordenar que es fes públic el decret i que s'inscrivís en les Actes de la Congregació per a les Causes dels Sants.

Donat a Roma, el dia 10 de desembre de l'Any del Senyor 2010.